

ΣΟΚΙΑΛΙΣΤΙΚΗ

ΕΚΦΩΡΑΞΗ

ΕΚΤΑΚΤΗ
ΕΚΔΟΣΗ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ

ΓΕΝΑΡΗΣ 2013

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 273

ΤΙΜΗ € 1

ΤΙΜΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ € 2

Ψηφίστε Αριστερά Ψηφίστε Μαλά

Οι Προεδρικές εκλογές του Φεβράρη είναι διαφορετικές από κάθε άλλη φορά. Αν οι Προεδρικές του 2008 σήμαναν το τέλος της αλαζονείας του Παπαδόπουλου, οι εκλογές του 2013 θα διαμορφώσουν το πολιτικό σκηνικό της Κύπρου μέσα στην πρωτόγνωρη περίοδο οικονομικής κρίσης που περνά η ανθρωπότητα. Θα καθορίσουν αν θα μπορέσουν οι κήρυκες του νεοφιλελευθερισμού να επιβάλουν την απόλυτη κυριαρχία-τους ρίχνοντας τις πλατειές μάζες του κυπριακού λαού στη φτώχεια και τη δυστυχία ή αν θα μπορέσει η εργατική τάξη να ανασυντάξει τις δυνάμεις-της και να προστατέψει το βιοτικό-της επίπεδο.

Η Προεδρία Χριστόφια αφήνει πικρή γεύση στον κυπριακό λαό. Η ταύτισή-της με την παγκόσμια οικονομική κρίση έδωσε την ευκαιρία στη Δεξιά να εξαπολύσει μίαν άνευ προηγουμένου επίθεση, τόσο στον Δημήτρη Χριστόφια όσο και στην αριστερή σκέψη γενικά. Η αποτυχία-του να προχωρήσει σε λύση του Κυπριακού λόγω των δεσμεύσεών-του προς το

Δήκο και την Εδέκ και η προσπάθεια να ικανοποιήσει τη Δεξιά στα θέματα της οικονομίας τον έκαμαν εύκολο στόχο στις επιθέσεις της αντιπολίτευσης και προκάλεσαν απογοήτευση και θυμό στις τάξεις των εργαζομένων. Η αποδοχή της λογικής του Μνημονίου αποτελεί το αποκορύφωμα αυτής της απογοήτευσης και επιτείνει τη δυσάρεσκεια του κόσμου για την πολιτική που ακολουθεί η Κυβέρνηση

τη διαφορά ανάμεσα στην πείνα και την αξιοπρέπεια, τη διαφορά ανάμεσα στην υποταγή και την αντίσταση. Μπορεί να καθορίσει αν η κρίση θα φορτωθεί αποκλειστικά στις πλάτες των εργαζομένων ή θα συμμετάσχουν και οι πλούσιοι αυτού του τόπου. Μπορεί ακόμα να διαμορφώσει αν η ευρωπαϊκή πολιτική της Κύπρου θα είναι υποταγμένη στην ευρωπαϊκή Δεξιά ή θα συνταχτεί με τις δυνάμεις του

Η ψήφος στον Σταύρο Μαλα είναι ψήφος για την Αριστερά, είναι ψήφος για τη δυνατότητα αντίστασης στις επιθέσεις της Δεξιάς

Χριστόφια.

Η πολιτική του Σταύρου Μαλά δεν διαφέρει ουσιαστικά από την πολιτική του Δημήτρη Χριστόφια. Με δεδομένη την αποδοχή του Μνημονίου, αυτό που μπορεί να κάμει είναι η διαχείριση μιας δεδομένης κακής κατάστασης. Ωστόσο, αυτή η διαχείριση δεν πρέπει να υποτιμάται. Μπορεί να κάμει

σοσιαλισμού και της Αριστεράς σε πανευρωπαϊκό επίπεδο.

Ωστόσο, οι εκλογές του Φεβράρη είναι σημαντικές και για έναν άλλο λόγο: θα δείξουν πού βρίσκεται το ισοζύγιο δυνάμεων στην κυπριακή κοινωνία. Αν η Δεξιά κερδίσει τις εκλογές, αν μετρήσει ότι οι δυνάμεις της Αριστεράς δεν έχουν τη δύναμη να αντισταθ-

ούν στις επιθυμίες-της, θα αποθρασυνθεί ακόμα περισσότερο και θα εντείνει τις επιθέσεις-της ενάντια στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων, θα προχωρήσει με μεγαλύτερη αποφασιστικότητα στην ιδιωτικοποίηση κρατικών και ημικρατικών οργανισμών. Αν αισθανθεί ότι οι δυνάμεις της Αριστεράς δεν της επιτρέπουν να αντισταθεί, θα γνωρίσουμε πολιτικές που θα καταστρέφουν μίαν τις κατακτήσεις των εργαζομένων μιας ολόκληρης ιστορικής περιόδου.

Η μορφή της διακυβέρνησης της Δεξιάς διαφαίνεται ήδη μέσα από τις συμμαχίες και τις τοποθετήσεις των ανθυποψηφίων του Σταύρου Μαλά. Ο Νίκος Αναστασιάδης, ο πολιτικός που για καιρό παρουσιαζόταν σαν ο εκπρόσωπος μιας μετριοπαθούς δεξιάς με πολιτική τη λύση του Κυπριακού και τη συνεργασία ακόμα και με το Ακέλ, έχει μετατραπεί στον κατεχοχόν εκφραστή της αστικής τάξης και της πιο ακραίας έκφρασης του νεοφιλελευθερισμού, ενώ στο θέμα του Κυπριακού υπόσχεται μίαν άκαμπτη, απορριπτική πολιτική. Από την άλλη, ο Γιώργος Λιλλήκας έχει μαζέψει γύρω του ό,τι πιο εθνικιστικό και ρατσιστικό διαθέτει αυτός ο τόπος και προσπαθεί να αναβιώσει την περίοδο Παπαδόπουλου, με το ίδιο αυταρχικό ύφος και έπαρση, πουλώντας ψεύτικες υποσχέσεις για αντίσταση στο Μνημόνιο και την Τρόικα.

Η ψήφος στον Σταύρο Μαλα είναι ψήφος για την Αριστερά, είναι ψήφος για τη δυνατότητα αντίστασης στις επιθέσεις της Δεξιάς. Η απογοήτευση και οι δυσκολίες δεν πρέπει να οδηγήσουν σε αδράνεια. Η μάχη των εκλογών έχει τεράστια σημασία και πρέπει να δοθεί με όλες-μας τις δυνάμεις για να κρατήσουμε ζωντανές τις δυνατότητες αγώνα στις δύσκολες μέρες που θα ακολουθήσουν.

Oyumuz Solun, Oyumuz Malas'ın

Şubat'ta yapılacak cumhurbaşkanlığı seçimleri daha önceki bütün seçimlere kıyasla farklılık göstermektedir. 2008 seçimleri Papadopoulos'un kendini beğenmişliğinin sonunu işaret etmişse, 2013 seçimleri Kıbrıs'ın siyaset sahnesini insanlığın ilk kez böylesine bir ekonomik krizle yüz yüze geldiği bir dönem içinde yeniden şekillendirecektir. Neoliberalizm tellâllarının mutlak egemenliklerini empoze ederek Kıbrıs halkının geniş kitlelerini yoksulluk ve mutsuzluğa mı itecekleri, yoksa emekçi sınıfının gücünü toplayarak refah seviyesini korumayı başarıp başaramayacağı bu seçimlerle belli olacak.

Hristofyas'ın cumhurbaşkanlığı Kıbrıs halkının damağında acı bir tat bırakmıştır, çünkü global ekonomik krizle özdeşleşmesi, Sağ'a, gerek Dimitris Hristofyas'a, gerekse genel olarak sol düşünceye yönelik daha önce eşi benzeri görülmemiş saldırılarda bulunma fırsatını vermiştir. DİKO ve EDEK'e karşı yükümlülüklerinden ötürü Kıbrıs sorununun çözümünde başarılı olamaması ve ekonomi meselelerinde Sağ'ı tatmin etmeye çalışması onu muhalefet için kolay hedef haline getirmiş ve emekçi kesimlerinde de hayal kırıklığı ve öfkeye sebep olmuştur. Memorandum mantığının kabul edilmesi söz konusu hayal kırıklığını en uç boyutlara taşımış ve Hristofyas hükümetinin izlediği siyasete dair hoşnutsuzluğu perçinlemektedir.

Stavros Malas'ın siyaseti özünde Dimitris Hristofyas'ın siyasetinden farklılık göster-

memektedir. Memorandumu kabul edeceğine kesin gözüyle bakarsak, Malas'ın elinden gelen, kötü bir durumu iyi bir şekilde ele almaktır. Tabii, bu ele alış biçimini küçümsemek gerekir. Çünkü, bu ele alış biçimi çok büyük farklar yaratmaya yeterlidir. Krizin sadece emekçinin sırtına mı yükleneceği, yoksa ülkenin zenginlerinin de bu sorunu sırtlayıp sırtlamayacaklarını bu ele

mi Sağ kazanır ve Sol güçlerin arzularına direnme gücü olmadığını tespit ederse, daha da küstahlaşarak emekçilerin refah düzeyini hedef alan saldırılarını sürdürecektir, kamu ve yarı kamu kuruluşlarının özelleştirilmesine yönelik daha kararlı adımlar atacaktır. Sol güçlerin direnme gücünün olmadığını hissetmesi durumunda, emekçilerin tarihi bir döneme yayılan kazanımlarını bir bir

konumunda ve neoliberalizmin en uç ifade biçimini temsil etmekte, Kıbrıs sorununa ilişkin olarak, katı ve retçi bir siyaset izlemektedir. Diğer taraftan, Yorgos Lillikas ise bu ülkede ne kadar milliyetçi ve ırkçı varsa, hepsini etrafına toplamış, aynı otoriter üslup ve kibirle, Memorandum ve Troyka'ya direnişe yönelik sahte vaatler satarak Papadopoulos dönemini yeniden canlandırmaya

alış şekli belirleyecektir. Bunların yanında, Kıbrıs'ın Avrupa siyasetinin Avrupa'nın sağ cephesinin boyunduruğunda mı yer alacağını, yoksa tüm Avrupa'daki sosyalist ve Sol güçlere mi dahil olacağını dahi şekillendirebilir.

Ancak, Şubat'taki seçimler başka bir sebepten ötürü de ehemmiyet taşımaktadır: bu seçimler sayesinde Kıbrıs toplumunda güçler dengesinin nerede durduğunu da görmüş olacağız. Eğer seçi-

yerle bir eden siyasetlerle karşı karşıya kalacağız.

Sağ'ın yönetim biçimi hali hazırda kurmuş oldukları ittifaklar ve Stavros Malas'ın rakiplerinin yaptığı açıklamalarda da kendini belli etmektedir. Yıllarca kendisini ılımlı sağın temsilcisi olarak sunan ve Kıbrıs sorununun çözümünü benimseyen, hatta AKEL ile işbirliğini bile kabul eden bir siyasetçi olan Nikos Anastasiadis, burjuva sınıfının en önde giden sözcüsü

çalışmaktadır.

Stavros Malas'a verilecek oy Sol'a verilecek oydur, Sağ'ın saldırılarına göğüs germe imkanını sağlayan oydur. Yaşanılan hayal kırıklığı ve güçlükler bizi ataletle sürüklememlidir. Seçim mücadelesi çok büyük öneme sahiptir ve eşikte bekleyen zor günlerde mücadele edebilmek amacıyla gerekli olan imkanı canlı tutabilmek için var gücümüzle bu mücadeleye katkı sağlamalıyız.

Barbarlık nereye kadar?

Güneyde başkanlık için seçim rüzgarları estiği bir dönemde kuzeyde gelmiş geçmiş en beceriksiz UBP' hükümeti ve onun Başkent belediye başkanı Cemal Bulutoğulları, memleketi cehenneme çevirdiler.

Global ekonomik krizin yansımaları zaten zor durumda olan küçük işletmeler ve genel olarak çalışan kesimler TC'nin de dayatma paketleri ve kukla İrsen Küçük hükümetinin uyguladığı politikalar hayatı daha da zorlaştırıyor.. Yüzlerce iş yeri kepenk kapatmış, mahkemeler de alacak verecek davalarıyla dolmuş taşmış diğer işlere bakamaz olmuş durumda. Borçlarından dolayı onlarca insan cezaevini boylamış hükümet buna önlem almak istediği halde becerememiş ve herşeyde olduğu gibi bu olayı da yüzüne gözüne bulaştırmıştır.

Kendi kurultayını bile gerçekleştiremeyip mahkemelere düşen siyasi bir partinin toplumun genel sorunlarını nasıl çözeceği konusunda halkımızın hiç bir beklentisi kalmamıştır. Kasım

ayından beri mahkeme kararıyla yetkisiz ilan edilen bir başbakan memleketi idare etmeye çalışıyor.

Lefkoşa'da belediye çalışanlarının grevi nedeniyle yollar delik deşik olmuş, ortalığı pislik götürüyor; ancak ne bakanlar, ne cumhurbaşkanı ne de TC kurmaylarıyla kuklaları bu sorunu çözemiyorlar. Dünya tarihinde bu kadar meymenetsiz başka bir yönetim görülüyor mü ben duymadım!

Kapitalist sistemin işleyebilmesi için olmazsa olmaz burjuva yasalarına bile uymayı akıl edemeyen ve tüm icraatlarında anayasa mahkemesine ya da yüksek mahkemelere takılan bir yönetim güruhuyla karşı karşıyayız. Çok basit bir örnek verecek olursak.. Belediye başkanı eleman olmak veya durdurmak yetkisine sahip olmadığı halde keyfi olarak sendikacı çalışanları işten atmaya çalışabiliyor, yasalarla-tüzüklerle belirlendiği halde çalışma bakanı kendi kafasına estiği gibi asgari ücreti belirlemeye çalışarak açıklamalar yapıyor.

Dün partiden kovularak başka parti

kuranlar söyledikleri sözlerin ağırlığı ortada dururken, bugün sanki hiçbirşey yaşanmamış gibi geriye dönebiliyorlar. Eski UBP genel başkanı Tahsin Ertuğruloğlu ve Eski UBP Genel sekreteri Turgay Avcı, tükürdüklerini şapür şapür yalayarak geri döndüler.

UBP kurultayı sırasında İrsen Küçük'ü yıpratmak amacıyla sahte belge düzenleyen Kamu Hizmeti Komisyonu bürokrati Emirkanı, Başbakanın elini öperek hiç suç işlememiş gibi yeni görevlere getiriliyor. Yıllarca TC yetkililerinin yalakağını yapan başbakanlar ve hükümet yetkililerini düşünecek olursak Emirkanı'nın yaptığını norma karşılamak gerek herhalde!

"Memleketin çivisi çıktı" diye bir deyim vardır ya... Sanırım ne çivisi kaldı ne de ipi!

En büyük işletme sahiplerinde en küçük esnaf-zanaatkarına kadar, kime isterseniz "nasıl gider" diye sorunuz, alacağınız yanıt bellidir: "memleketin hali gibi, boktan!"

Türkiyede bir memurun işe başlama ücreti 500 TL, Kıbrıs'ta ki memurun da 2000 TL civarında iken, bugün herşeyin altüst olduğu gibi maaşlar konusunda da altüst oldu. Türkiye'de 1800 TL. Kıbrıs'ta 1500 TL.

Sağlık, eğitim, belediye, elektrik, su, ulaşım, gıda ihtiyacı derken elde avuçta sifıra sifır! Cüzdanlarda en az 2-3 kredi kartı ve büyüyen borç miktarlarıyla insanlar büyük bunalımların eşliğinde. Bankaların gönderdiği ihtar yazıları için özel posta ekipleri kuruldu çoktan. Vergi dairesi'nin Sosyal Sigortalar Kurumu'nun ve İhtiyat Sandığı'nın kişi

ve kurumlara gönderdiği Resen ve borç ihtarları da ayrı bir durum.

Daha güzel daha mutlu bir yaşam için umut var mı?

Feodal kültürle çarpık kapitalist ekonomik yapının ucube yönetim anlayışlarıyla. Neo liberal ekonomi politikalarının karikatürize edilmiş haliyle her şey haraç-mezat satılıyor. Kıbrıs Türk Hava Yolları ve Ercan Havaalanı satıldı. ETİ, Elektrik, Telefon sırada. Bir de belediyenin borçlarına karşılık salhane satışı gündemde. Moraller bozuk. Yatırım iklimi tamamen kaybolmuş, durgun bir ekonomik yaşam...

Kıbrıs Sorunu'nun çözümüne bağlanmış umutlar da tükenmiş durumda. Talat ve Hristofyas'ın başaramadığını şimdi yeni seçilecek olan Anastasiyadis ve Derviş Eroğlu mu başaracak.

İki "solcu"nun çözemediğini, iki sağ milliyetçi liberal çözer mi, bilinmez; ama dönem onların dönemi. Kim bilir, belki! Yeni bir anlaşmayla yeni bir heyecan, yeni bir yatırım atmosferi küçücük adımıza yeni bir soluk getirir.

Kapitalizmin genel krizini ne kadar öteleyer bilinmez ama bir şekilde kırılan dökmülenle, işsiz ordusuyla tıklım tıklım hapishaneleriyle, coplu-panzerli kolluk kuvvetleriyle halklar bastırılmaya devam edecek. Haklar budanacak, sosyal devlet yerine baskıcı devlet geliştirilecek. Başkaldırıları elimine edilecek. Tüm dünyada olduğu gibi burada da hayat devam ediyor, edecek.

Peki ya devrim, sosyalizm?.. "Belki yarın, belki yarından da yakın!"

Aziz Ener

Ως πού θα συνεχιστεί η βαρβαρότητα;

Σε μια εποχή που φυσάνε οι άνεμοι των προεδρικών εκλογών στο νότο, στο βορρά η πιο άχρηστη κυβερνηση που έχει συναντήσει αυτός ο τόπος, η κυβέρνηση UBP και ο δήμαρχός της στην πρωτεύουσα, ο Τζεμάλ Μπουλουτογούλαρί, μετέτρεψαν τον τόπο σε κόλαση.

Μικρές επιχειρήσεις, αλλά και οι εργαζόμενοι γενικά, ήδη περνούσαν δύσκολες μέρες λόγω της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης. Με επιβαλλόμενα πακέτα από την Τουρκία και με τις πολιτικές της κυβέρνησης Ιρσέν Κιουτσούκ, η οποία δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια μαριονέτα, η ζωή γίνεται όλο και πιο δύσκολη σε όλους τους τομείς. Εκατοντάδες επιχειρήσεις έχουν πλέον κλείσει, ενώ τα δικαστήρια ασχολούνται αποκλειστικά με αγωγές που αφορούν τις προσωπικές υποθέσεις χρέους. Εκατοντάδες άνθρωποι φυλακίστηκαν λόγω δανειών, η κυβέρνηση προσπάθησε να λάβει μετρά, αλλά δεν το κατάφερε και τα έκανε θάλασσα ως συνήθως.

Ο λαός μας δεν έχει καμία απολύτως προσδοκία από το κυβερνών κόμμα ως προς τη λύση των προβλημάτων που τον επιβαρύνουν. Ένα πολιτικό κόμμα που δεν είναι ικανό να πραγματοποιήσει ούτε το δικό του συνέδριο σωστά και καταλήγει στο τέλος στα δικαστήρια. Ένας πρωθυπουργός που παρόλο που του αφαιρέθηκαν οι εξουσίες με δικαστική απόφαση από το μήνα Νοέμβρη, προσπαθεί να κυβερνά τον τόπο.

Οι δρόμοι της Λευκωσίας είναι γεμάτοι τρύπες και τα σκουπίδια είναι στοιβαγμένα παντού λόγω της απεργίας των εργαζομένων του δημαρχείου. Ωστόσο, ούτε οι υπου-ργοί, ούτε ο πρόεδρος της Δημοκρατίας, ούτε τα επιτελεία της Τουρκίας και τα πiónια τους δεν καταφέρνουν να λύσουν αυτό το πρόβλημα. Δεν έχω ξανακούσει τέτοια άχρηστη κυβέρνηση στην παγκόσμια ιστορία!

Είμαστε αντιμέτωποι με ένα διοικητικό όχλο που δεν είναι ικανός ούτε να σεβαστεί τους αστικούς νόμους – πράγμα βασικό για τη λειτουργία του καπιταλιστικού συστήματος – και με κάθε του πράξη μπλέκεται με το συνταγματικό και το ανώτατο δικαστήριο. Για να φέρουμε ένα πολύ απλό παράδειγμα, ο δήμαρχος, παρά το ότι δεν είναι εξουσιοδοτημένος για προσλήψεις και απολύσεις, τολμά να επιχειρήσει να απολύσει τους συνδικαλιστές εργαζόμενους του δημαρχείου έτσι αφθαιρέτα ή ο υπουργός Εργασίας επιχειρεί να καθορίσει

το βασικό μισθό, πάλι αφθαιρέτα, και από πάνω προβαίνει και σε σχετικές δηλώσεις.

Εκείνοι που σχηματίσαν καινούριο κόμμα αφού τους έδιωξαν από το UBP, σήμερα είναι ικανοί να επιστρέψουν πίσω σαν να μην έγινε τίποτα και ενώ τα βαριά λόγια που είχαν εκστομίσει ακόμα δεν ξεχάστηκαν. Ο πρώην πρόεδρος του κόμματος UBP, Ταχσίν Ερτουγρούλογλου, και ο πρώην γενικός γραμματέας του κόμματος, Τουργκάι Αβτιζί, επέστρεψαν πίσω. Ο διευθυντής εξετάσεων στην επιτροπή δημόσιας υπηρεσίας, Εμίρκανι, από την άλλη, ο οποίος διακίνησε πλαστά έγγραφα με σκοπό την αμαύρωση της φήμης του Ιρσέν Κιουτσούκ ενόψει του συνεδρίου του UBP, προβαίνει να φιλάει το χέρι του πρωθυπουργού και αμέσως μετά παίρνει προαγωγή! Αν λάβουμε υπόψη τους τόσους πρωθυπουργούς και τους κυβερνητικούς αξιωματούχους που κολάκευαν αξιωματούχους της Τουρκίας για χρόνια, πρέπει μάλλον να θεωρήσουμε φυσιολογικό αυτό που έκανε ο Εμίρκανι.

Υπάρχει μια φράση που λέει «ξεκαρφώθηκε (διαλύθηκε σ.τ.μ.) η χώρα»... Αλλά νομίζω ότι ούτε καρφί μείνει πουθενά, ούτε σχοινί!

Από τους ιδιοκτήτες μεγάλων επιχειρήσεων μέχρι τους μικρέμπορους, όποιον ρωτήσετε για το «πως πάει», η απάντηση που θα ακούσετε είναι η εξής: «Σκατά, όπως ακριβώς και ο τόπος αυτός!»

Ενώ ο αρχικός μισθός ενός δημόσιου υπαλλήλου στην Τουρκία ήταν γύρω στις 500 τουρκικές λίρες, και ενός δημόσιου υπάλληλου στην Κύπρο ήταν γύρω στις 2000 τουρκικές λίρες, έγινε κι αυτό άνω κάτω όπως και στα υπόλοιπα: ο αρχικός μισθός στην Τουρκία ανήλθε σε 1800 λίρες, ενώ στην Κύπρο κατήλθε σε 1500.

Υγεία, παιδεία, δημαρχείο, ρεύμα, νερό, συγκοινωνίες, ανάγκη τροφίμων.. και τελικά αυτό που έχουμε στα χέρια μας είναι ένα τεράστιο μηδέν! Με 2-3 πιστωτικές κάρτες στα πορτοφόλια και με όλο και αυξανόμενο χρέος, ο κόσμος βρίσκεται στα πρόθυρα μιας μεγάλης κατάθλιψης. Έχουν προ πολλού σχηματιστεί ειδικές ταχυδρομικές ομάδες για τις προειδοποιητικές επιστολές που αποστέλλουν οι τράπεζες. Να μην αναφέρουμε και τις προειδοποιήσεις χρέους που αποστέλλονται από τις Υπηρεσίες Φόρου Εισοδήματος, τις Υπηρεσίες Κοινωνικών Ασφαλίσεων και το Ταμείο Ευημερίας.

Μπορούμε όμως ακόμα να ευελπιστούμε για καλύτε-

ες μέρες; Με τις αντιλήψεις της φεουδαρχικής κουλτούρας και της διαστρεβλωμένης καπιταλιστικής οικονομικής δομής;

Ξεπουλάνε τα πάντα εκμεταλλευόμενοι τις νεοφιλολεύθερες οικονομικές πολιτικές. Ξεπούλησαν τις Τουρκοκυπριακές Αερογραμμές και το αεροδρόμιο Ερτζάν. Και τώρα έπονται η Αρχή Ηλεκτρισμού, Υπηρεσία Τηλεπικοινωνιών κ.α. Επίσης, συζητείται αυτές τις μέρες και το ξεπούλημα του κρατικού σφαγείου για να καλυφθούν τα χρέη του δημαρχείου. Όλοι νιώθουν άσχημα. Έχει χαθεί τελείως το κατάλληλο περιβάλλον για επιχειρήσεις και δεν κινείται τίποτα στην οικονομία. Έχουν πλέον εξαντληθεί και οι ελπίδες που είχαν επενδυθεί στην επίλυση του κυπριακού προβλήματος. Θα καταφέρουν τάχα ο Αναστασιάδης και ο Έρογλου αυτό που δεν κατάφεραν ο Ταλάτ με τον Χριστόφια;

Είναι δύσκολο να πει κανείς αν μπορούν δυο δεξιοί εθνικιστές φιλελεύθεροι να πετύχουν αυτό που δεν πέτυχαν δυο «αριστεροί», αλλά τώρα είναι η δική τους εποχή. Ποιός ξέρει, ίσως κάτω απο την πίεση των συνθηκών να συρτούν προς μια τέτοια κατεύθυνση! Μια νέα συμφωνία μπορεί να φέρει ενθουσιασμό και καινούρια ατμόσφαιρα στον τομέα της οικονομίας και μέσα στους εργαζόμενους στο μικρό μας νησί.

Είναι άγνωστο πόσο αποτελεσματικό θα είναι στο να παρεμποδίσει απο την κρίση κρίση την οποία βιώνει σήμερα ο καπιταλισμός, αλλά το σίγουρο είναι πως θα συνεχίσουν να καταπιέζουν τους λαούς, με τη στρατιά άνεργων, με τις γεμάτες φυλακές και τις αστυνομικές δυνάμεις με τα κλομπ τους. Θα κλαδεύουν τους λαούς και θα αναπτύσσουν το μοντέλο του καταπιεστικού κράτους αντί για το δημοκρατικό κοινωνικό κράτος. Και η επανάσταση, ο σοσιαλισμός; «Ίσως αύριο, ίσως συντομότερα από αύριο!»

Αζίζ Ενέρ